

Borrell

OPINIO

11
Raó contra força

Salvador Cot

13
Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canis

13
Sonata, 3,75 de tardor

Miquel Ramon

15
Cul-de-sac turc

Llibert Ferri

16
Una de xinesos

Xavier Vinader

17
Kosovo o el temps perdut

Eduard Sanjuán

18
Fruita d'Alberic

Ramon Barnils

Un país a remolc

J. J. Pérez Benlloch

Diades

Pau Viciano

19
Els cabells de Venus

Martí Domínguez

71
L'opinió de Pere Gimferrer

Agustí Pons

82
"Trágala"

Joan Francesc Mira

Encara no han parat els moviments sísmics en les files socialistes provocats pel manifest electoral de Josep Borrell, tot i els dies que han passat des que el candidat a la presidència del govern espanyol va presentar-lo a Madrid el 3 d'octubre, vigília de la Festa de la Rosa que va organitzar el PSPV-PSOE a València. A mesura que passaven els dies i ploïen les crítiques, el que tothom va interpretar com una proposta de front antinacionalista entre PP i PSOE va anar perdent força, però el disgust entre molts socialistes i altres sectors de l'esquerra continua present, sobretot després de la "declaració de Mèrida" de Bono. Chaves i Rodríguez Ibarra abonant les tesis de Borrell. Més enllà de la sinceritat o de les motivacions de Josep Borrell quan va fer el seu polèmic discurs, el que està clar és que no va calcular bé els efectes de les seues paraules dins de casa seua (el contrari seria premeditació i traïdoria).

Borrell va ser especialment desconsiderat amb Pasqual Maragall i Joan Romero, candidats socialistes a la presidència de la Generalitat de Catalunya i de la Generalitat Valenciana respectivament. Amb Maragall perquè, al marge de les divergències públiques entre els dos polítics, hi ha un fet principal a ulls de la societat i dels electors, i és que tots dos pertanyen al mateix partit polític, el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). Que Maragall faça un discurs obert a considerar una nova organització de l'estat espanyol i, en canvi, Borrell isca amb estirabots espanyolistes, és una situació que es comenta tota sola. La desconsideració de Borrell cap a Joan Romero és igualment greu i ha incomodat molta gent del Partit Socialista del País Va-

lencià-PSOE. El candidat a la Moncloa potser ha oblidat el suport que va rebre al País Valencià en les primàries socialistes, però en qualsevol cas fer una proclama centralista abans d'anar a València no és gens elegant. Joan Romero li ho ha hagut de recordar dient que el model territorial de l'estat espanyol "s'ha de treballar amb pinzell prim" i no amb pinzell gruixut. Militants destacats del PSPV es veuen obligats a recordar aquests dies que hi ha moltes maneres d'entendre Espanya, i no sola-

ment la de Borrell, Bono, Chaves o Rodríguez Ibarra. Precisament les paraules de Borrell han tingut fins i tot efectes inesperats, com el foc creuat entre Romero i Maragall: quan Maragall va sortir en defensa de les anomenades comunitats històriques (Catalunya, País Basc i Galícia), Romero prengué públicament "què separa els va-

lencians dels catalans perquè la Comunitat Valenciana no puga ser considerada una comunitat històrica?"

És evident que sí que hi ha una cosa que uneix els socialistes valencians i catalans, que és la política de Josep Borrell, igualment incòmoda per a les aspiracions electorals del PSC i el PSPV. Però si només fóra això, rai. El problema és que si Josep Borrell continua insistint en els seus plantejaments radicalment centralistes, no solament perjudicarà els projectes dels seus col·legues, sinó que impedirà que sectors amplis de l'esquerra, no solament als Països Catalans, sinó a molts altres llocs de l'estat espanyol, puguen avançar cap a propostes polítiques més d'acord amb els vents que recorren Europa en aquestes moments. O no ho impedirà, però deixarà molts cadàvers polítics pel camí. ■

"Borrell ha oblidat el suport que va rebre al País Valencià en les primàries socialistes. Fer una proclama centralista abans d'anar a València no és gens elegant."